

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.K.**, bytem ■■■, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. OD 683/16-21/67.1/16204/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 7. 2016, č. j. OD 683/16-21/67.1/16204/NL, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 6. 2016, č. j. MML 238011/15/6185/OD/Kom. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, RZ ■■■, na ulici ■■■ v ■■■, aniž byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce v žalobě zejména namítal, že svědecké výpovědi policistů, o něž se rozhodnutí o přestupku opírá, jsou rozporuplné. Tvrdil také, že kromě těchto svědeckých výpovědí není ve spise založen žádný důkaz prokazující jeho údajné přestupkové jednání. Správní orgány se navíc dle žalobce nezabývaly jeho argumenty, že v době spáchání přestupku bylo šero a světlomety žalobcova vozu osvětlovaly vozidlo policejní hlídky. Žalobce zdůrazňoval, že správní orgán je povinen obstarat si v řízení takové důkazy, aby byla vina obviněného z přestupku bez pochyby prokázána. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a žalobci

přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč pro prokazování přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem není bezpodmínečně požadován videozáznam zachycující takové protiprávní jednání. Dle žalovaného bylo protiprávní jednání žalobce jednoznačně prokázáno svědeckými výpověďmi policistů a správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami i návrhy žalobce. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 6. 6. 2016 vycházel z oznámení policie o přestupku ze dne 23. 12. 2015, dle něhož žalobce dne 23. 12. 2015 v 15:20 hodin na ulici Tanvaldská v Liberci řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, RZ ■■■, aniž by byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, uvedl, že bezpečnostní pás měl a že mu nebyly předloženy žádné záznamy, které by přestupek zachycovaly. Správní orgán I. stupně dále vycházel z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 6. 2016, při němž byly provedeny výslechy zakročujících policistů. Na základě svědeckých výpovědí prap. ■■■, Dis. a pprap. ■■■ vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce nebyl připoután na sedačce bezpečnostním pásem. Svědci vypověděli, že ze stanoviště hlídky policie na ulici ■■■ v ■■■ u stanice technické kontroly viděli, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Konstatovali, že hlídka nemohla řidiče zastavit hned, ale z důvodu hustého provozu na ulici Tanvaldská jeli za řidičem asi 800 m k budově pošty ve ■■■. Oba svědci shodně uvedli, že viděli, že bezpečnostní pás visí volně u levého sloupku a že se řidič poutal během jízdy.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání shodně jako v žalobě tvrdil, že mu nebyly předloženy žádné důkazy, které by ho z přestupkového jednání usvědčovaly. Dále namítal, že nebyl brán zřetel na jeho vyjádření, které sepsal v reakci na oznámení o přestupku. Dle žalobce nemohli policisté domnělý přestupek vůbec vidět.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně provedl řádné dokazování. Prap. ■■■, Dis. a pprap. ■■■ byli správním orgánem I. stupně předvoláni jako svědci a svědecké výpovědi obou policistů jsou součástí protokolu o ústním jednání ze dne 6. 6. 2016. Správní orgán I. stupně nepovažoval za nutné provádět další dokazování svědeckou výpovědí manželky žalobce, což náležitě odůvodnil. Dle žalovaného se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí také vypořádal se všemi námitkami žalobce. Skutečnost, že žalobci nebyl předložen žádný záznam zachycující jeho protiprávní jednání, nelze dle žalovaného považovat za pochybení zasahujících policistů nebo za vadu správního řízení. Z důkazů opatřených v průběhu správního řízení jasně vyplývá, že policisté stáli s policejním vozidlem kolmo k ulici ■■■, žalobce přijížděl s vozidlem tovární značky ■■■ levé strany, z centra ■■■ na ■■■. Policisté si všimli, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Prap. D. U. upozoroval přestupkového jednání žalobce přes čelní sklo přijíždějícího vozidla. Poté se s policejním vozidlem rozjeli za vozidlem žalobce. Z důvodu provozu nebylo možné vozidlo bezpečně zastavit na ulici ■■■, proto pokračovali za vozidlem žalobce a během jízdy viděli, že bezpečnostní pás visí u levého sloupku a následně, že se řidič připoutával bezpečnostním pásem. Žalovaný považoval výpovědi obou policistů za naprosto věrohodné, odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25. Uvedl, že svědci popsali i oblečení, které měl žalobce na sobě, a podrobně se vyjádřili i k povětrnostním a výhledovým podmínkám. Zdůraznil, že oba policisté byli odborně i zdravotně způsobilí, aby mohli vykonávat svou práci.

Ve věci proběhlo dne 20. 7. 2017 ústní jednání. Soud nevyhověl žalobcově žádosti o odročení ústního jednání na dobu po letních prázdninách z důvodu čerpání dovolené, protože žalobce své tvrzení o nemožnosti účasti na ústním jednání z důvodu čerpání dovolené ničím nedoložil. Dle § 50 s. ř. s. může být jednání odročeno pouze z důležitých důvodů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 27/2016 - 70: „...soud je povinen šetřit práva účastníků, a proto zpravidla vyhově omluvě účastníka, popř. jeho zástupce, a jednání odročí, aby jim umožnil osobní přítomnost u jednání soudu. Předpokladem však je, že omluva je odůvodněna vážným důvodem (tj. důvodem, který přítomnost osoby u jednání prakticky znemožňuje) a tento důvod je konkretizován a doložen. V zájmu efektivity soudní ochrany je, aby se jednání konalo zásadně v dobu, na kterou je nařízeno a k odročení jednání docházelo pouze výjimečně. Požadavek konkretizace a doložení tvrzených důvodů nepřítomnosti je v této souvislosti zcela opodstatněný, protože jedině jeho prostřednictvím může soud ověřit, zda jde o skutečnou nepřítomnost z omluvitelných důvodů nebo o nepodložené tvrzení účastníka řízení, jehož účelem má být oddálení rozhodnutí ve věci.“ Zástupce žalovaného při ústním jednání odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že namítaná rozporuplnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů není v žalobě nijak konkretizována. Dle stávající judikatury je považována výpověď policistů za věrohodnou, neboť policisté nemají zájem na výsledku řízení. Není tomu tak pouze v případě, že jsou prokázány specifické okolnosti, pro které lze o nezáujatosti policistů pochybovat.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. To bylo ve spise dokumentováno záznamem policistů, kteří byli v řízení, při jednání, jemuž byl žalobce přítomen, slyšení jako svědci. Obsah jejich výpovědí je citován v prvostupňovém rozhodnutí. Oba svědci shodně vypověděli, že stáli s policejním vozidlem kolmo k ulici ■■■, žalobce přijížděl s vozidlem tovární značky ■■■ z levé strany, z centra ■■■ na ■■■. Policisté si všimli, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. Z důvodu provozu nebylo možné vozidlo bezpečně zastavit na ulici ■■■, proto policisté sledovali vozidlo žalobce a během jízdy viděli, že bezpečnostní pás visí u levého sloupku, a následně, že se řidič bezpečnostním pásem připoutával.

K otázce věrohodnosti vyjádření policistů krajský soud odkazuje na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, že se výpovědi policistů zásadně považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 7,

správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku například v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, tak, že „...policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje“ (obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci.

V této souvislosti krajský soud dále připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44, publikovaného pod č. 1038/2007 Sb. NSS: „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). V daném případě pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nenastaly a zjištění skutečného stavu věci tak odpovídalo požadavkům stanoveným v § 3 a v § 50 odst. 3, 4 a § 51 odst. 1 správního řádu. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že ve výpovědích zasahujících policistů jsou rozpory, nijak blíže toto své tvrzení nekonkretizoval. Obecně lze konstatovat, že pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27).

Žalobce dále namítal, že se správní orgán nezabýval jeho argumenty, v nichž poukazoval na výhledové podmínky policistů za šera a upozorňoval na rozsvícená světla na jeho vozidle, pozadí tmavého lesa a stráně za vozidlem. K těmto žalobcovým argumentům se však správní orgán I. stupně jasně vyjádřil na str. 3 svého rozhodnutí. Zdůraznil, že oba svědci byli na výhledové a povětrnostní podmínky dotázáni a oba shodně uvedli, že v době pozorování přestupku nebyly povětrnostní ani výhledové podmínky takové, aby svědkům znemožnily pozorování přestupkového jednání.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce

nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. července 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně